

БОРБА®

Съ безпримѣрния си подвигъ по време на Руско-турската освободителна война (1877-1878) българското опълчение дава своя приносъ за свободата на България

Отъ „Владетели на България“, серия „Наследство“

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2002

Никога не ще забравим!

Младежите горяни, разстреляни през 1951 г. въ Турийската гора от служители на Държавна сигурност

Денчо Радковъ Бръстовски отъ с. Розовацъ
Стою Кръстевъ Николовъ отъ с. Златосель
Георги Ганевъ Георгиевъ отъ с. Златосель
Стою Ивановъ Узуновъ отъ с. Дрангово
Иванъ Петровъ Райчевъ отъ с. Свиленъ
Христо Ивановъ Челибоковъ отъ с. Свеженъ
Ненчо Станевъ Ненчевъ отъ с. Осетеново
Иванъ Златевъ Костаневъ

Филипъ Петровъ Георгиевъ отъ с. Златосель
Сребро Марковъ Пауновъ отъ с. Златосель
Раню Мичевъ Тасевъ
Аврамъ Пеневъ Аврамовъ отъ с. Дрангово
Видолъ Неделевъ Илиевъ (Рашковъ) отъ с. Суходоль
Тодоръ Борисовъ Македонски отъ с. Дебравица
Павелъ Борисовъ Павловъ отъ с. Ръжево Конара

СЪЮЗ ИСТИНА

гр. Казанлък - 6100
кв. "В. Левски", бл.30
вх.А, ап.3, тел.: /0431/ 4 98 36
председател: Й. Маринов

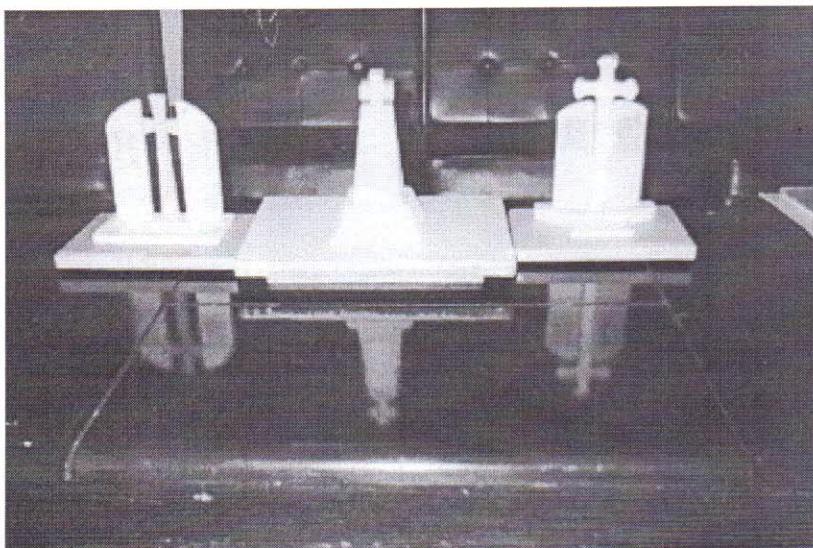
На 28 януари в Казанлък комисия в състав:

Председател арх. Кръстю Попов - член на Съюза на ВНВ училища

Членове: Ваньо Колев - скулптор, учител в художествената гимназия в град Казанлък

Йордан Маринов - председател на Съюз "Истина" - Казанлък

РАЗГЛЕДАХА И ПРИЕХА изработените проекти за паметници на младежите горяни, застреляни през 1951 г. в Турийската гора от служители на Държавна сигурност.

Комисията класира на първо място проекта на Калоян Георгиев и на две втори места проектите на Руслан Дечков и Дамян Петров. Авторите на проектите за паметници са ученици от художествената гимназия в Казанлък.

*Председател на Съюз "Истина" -
Казанлък
Йордан МАРИНОВ*

Никога не ще простишмо!

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТъ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Ивань Дочевъ—основател
+Д-ръ Георги Паприковъ—редакторъ

Редакторски комитетъ

Година 51, брой 2

Книжка сто и четиридесета

Мартъ 2002

Д-ръ Ивань Дочевъ,
почетен председател на БНФ, Инк.

Нивото на стандарта на живота на гражданинът е мърило за стабилността на държавата!

Главното и най-важно условие да бъдемъ приеми във Европейския съюзъ е стандартът на животъ на гражда-нитъ ни да се изравни съ стандарта на животъ на гражданинъ отъ европейските страни членки на Европейския съюзъ!

Навсъкъде по свѣта на първо място причината народът да подкрепя правителството или да е противъ него, е стандартът на живота!

Комунистическото правителство на Жанъ Виденовъ (1995-1996 г.) докара страната до пълна икономическа катастрофа - народът възстана, правителството бѣ принудено да сдаде властва (4 февруари 1997 г.).

Правителството на ОДС реализира голѣми успѣхи въ външната си политика, но не можа да подобри стандарта на животъ на гражданинъ - загуби изборитъ на 17 юни 2001 г. - падна отъ власть.

Българскиятъ народъ и ние съ него посрещахме завръщането на царь Симеонъ въ България съ ентузиазъмъ и надежда, че той чрезъ Национално движение Симеонъ Втори, което обяви, че формира (6 април 2001 г.) ще намери пътъ за решаване на икономическите проблеми на държавата и подобряване стандарта на живота на гражданинъ. Възборитъ на 17 юни 2001 г. народът масово гласу-

Премиерътъ има сумата

ва за НДСВ – не обаче за кандидатъ-депутатитъ въ листитъ, той не ги познаваше, нито за платформата на Движението, която не бѣше още обявена. Народът гласува лично за царь Симеонъ и... "стовари" на неговите плещи цѣлата отговорностъ за управлението на страната.

НДСВ получи пълно мнозинство въ парламента, Симеонъ II стана министъръ-председател (премиеръ) и той състави своето правителство, което пое управлението на страната.

Икономическата политика на правителството се изразява въ държавния бюджетъ, отъ който зависи и стандартът на животъ на гражданинъ.

Правителството на НДСВ изготви своя бюджетъ за 2002 г., представи го на Народното събрание, въ което Движението има мнозинство, бюджетът бѣше приетъ и влезе въ сила.

Какво стана?

Въмѣсто да се подсигури подобрението стандарта на животъ на гражданинъ, стана обратното.

Пенсионерите, които очакваха (бѣше имъ обещано) да получатъ увеличение на пенсии, не само не получиха увеличение, но повишаването цената на тока и парното, и особено данъците, които увеличили цената на лѣкарствата и ги направиха недостъпни за тѣхъ, а тѣ за мнозина, большинството, сѫ въпросъ на сѫществуване, отрѣди на пен-

сионеритѣ още по-мизеренъ животъ.

Увеличението стойността на тока и парното засегна и голѣмъ брой граждани съ ограничени приходи и като прибавимъ къмъ това увеличаване данъците за сградите, споменатите граждани, голѣмъ брой, изпаднаха въ положението да станатъ жертви на сѫдия-изпълнителя, като нѣма да могатъ да платятъ данъците.

Неимоверното увеличаване на патентния данъкъ заставя десетки хиляди, които съ малки предприятия и занаятчийска работа изкарваха прехраната си, да прекратятъ работата си и да се нарѣдятъ на дѣлгата "опашка" на безработните. Поголѣмите предприятия съкращаватъ квадратурата на помещенията, въ които упражняватъ бизнеса си, за да могатъ да платятъ патентния данъкъ, но едновременно съ това намаляватъ и броя на хората, които работятъ въ предприятията им и "опашката" на безработните става още по-дълга – миналата година безработните бѣха около 600 000, до края на

годината числото имъ ще достигне милионъ.

Още можемъ да продължаваме, но смигтаме, че казаното характеризира достатъчно създадена обстановка с новите увеличени данъци. Стандартът на животъ на гражданинъ вмѣсто да се повиши, стремглаво пада.

Съ право народътъ, който даде довѣрието си на царь Симеонъ, гласува за неговото Движение, между които сме и ние, има право да пита:

Какво стана? Защо се допусна станалото? Ще се коригиратъ ли грешките? Ще се преразгледа ли и коригира данъчното облагане така, че стандартът на животъ на гражданинъ да се подобри, не да се влоши? Ще се създадатъ ли условия за достоенъ животъ? Ще се оправдаятъ ли надеждите? Ще се изпълнятъ ли обещанията?

Народътъ има право да пита – има право да иска да получи отговоръ и трѣбва да получи такъвъ!

Премиерътъ има думата!

Нѣма бивши комунисти!

Въ миналия брой на сп. "Борба" бѣ публикувана статия отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, озаглавена "Резултатътъ отъ президентските избори – сигналъ за тревога", въ която статия г-ръ Дочевъ каза, че нѣма бивши комунисти и че избирането на Георги Първановъ за президентъ ще се използва отъ комунистите да направятъ опитъ за реставрация на комунизма въ България и че трѣбва националистъ сили да се организиратъ и да не позволяватъ това да стане.

Казаното въ статията се потвърждава!

На 9 февруари т.г. всички вестници въ страната съобщиха, че кметът на Димитровградъ (комунистъ) заедно съ гвамата червени депутати отъ района и общинските съветници – комунисти, съобразуващи комитетъ, който си поставя задачата да бѫде възстановенъ въ Димитровградъ паметникътъ на Георги Димитровъ, сваленъ преди десетъ години. Проектътъ предвижда петметровиятъ паметникъ да бѫде възстановенъ на главния площадъ въ града на 18 юни – рождения денъ на Вожда.

ЖИВ Е ТОЙ, ЖИВ Е

Връщат паметника на Георги Димитров

НИКИ ГРУДЕВ

5-метровата статуя в цял ръст на вожда Георги Димитров да бъде поставена отново в центъра на Димитровград, реши вчера инициативният комитет начело с депутатата от БСП Ангел Найденов, кмета инж. Ди-
матър Хаджикованов и председателя на общината г-н Георгиев. Бронзовият монумент трябва да бъде върнат до 18.6., когато е 120-годишнината от рождението на Димитров.

НАБЛЮДАТЕЛЬ

Ялта (4-11 февруари 1945 г.)

Разгромът на Третия райх във края на Втората световна война е очевиден.

Договореностите между Франклин Рузвелт, Йосиф Сталин и Уинстън Чърчил във Техеран през 1943 г. относно координация на общите действия за извоюване победата над нацистка Германия се изпълняват успещно.

Приближава времето, когато генералите ще приберат картите на генералните щабове, за да направят място на дипломатическите пакти, в които се намират условията на бъдещия миръ. Една от стоките къмъ този миръ се прави във кримския курорт Ялта от 4 до 11 февруари 1945 г. Тамъ големите трима президенти поддържат предишните си договорености от Москва през октомври 1944 г. относно бъдещото устройство на победените страни, взели участие или подпомагали Германия във войната и срещу Съветския съюз и западните демокрации.

Особено внимание на тази среща се отдава за разпределение окупационните зони във победена Германия и сферите на влияние извън нея, които съществено свързани със политически и икономически последствия за страните, попаднали вътре във зони. Без тези договорености дори и грохотът на войната да е секналъ, военният

Чърчил, Рузвелт и Сталин чертаят политически и икономически граници на света след Втората световна война, Ялта, 1945 г.

действия се превръщат във въоружено примире със непредсказуеми последствия. Тамъ, във Ялта, се решава въпросът за границите на Полша, от където започна Втората световна война, и статуквото на сържавите от Балканския полуостровъ, особено България, която става разменна монета възделана на победителите. Във Ялта е договорено България да остане във съветска сфера на влияние, което за настъпващите години ще доведе до комунистическо робство.

По материали
от българския печатъ

Изъ тронното слово на царь Борисъ III при откриване на XXV обикновено народно събрание, 25 февруари 1940 г.

Господи народни представители,

Убеденъ съмъ, че вие, изпълнени повече от всичко съзнание за дълга къмъ Родината, ще положите всички усилия за нейното благополучие, призовавамъ Божието благословение върху вашите трудове и обявявамъ първата редовна сесия на XXV обикновено народно събрание за открита.

ПОКЛОНЪ

Тъй, народните представители от XXV народно събрание, призовани от Негово Величество царь Борисъ III, действително положиха всички усилия и не позволиха българска кръв да бъде пролита през Втората световна война. Тъй не позволиха българите от еврейски произход, живещи на територията на Царство България, да станат жертва на нацистките газови камери. Тъй, благодарение на далновидността си и отговорността предъ българския народ, не позволиха на територията на България да се развият военни действия. Тъй бяха на нивото на народни избраници, за които интересите на българския народ и благополучието на България стояха надъ всичко. За тази своя смелост тъй станаха жертва на революционната ярост, внесена от Москва следъ окупиранието на Родината ни от съветските войски на 9 септември 1944 г.

Изминаха 57 години отъ деня 1 февруари 1945 г., въ нощта на който бяха избити осъдените отъ Първи съставъ на т.н.народен съдъ регенти, министри отъ три кабинета и народни представители от 25-то народно събрание, на което царът вмени и то изпълни джалга си къмъ България.

Нямам по-гнусно предателство къмъ българската държава, въ което изпълнители на чужди интереси да съ покосявали елита на българската държавност.

Тукъ не е място да се говори за конституционообразността на "Наредбата-законъ за съдене отъ народен съдъ на виновниците за въвлечането на България въ Втората световна война". Не е място да се квалифицира този законъ като юридическа абсурдност. Не е място да се обосновава същността му, която нямам друго обяснение, освен като човеконенавистническо отмъщение, внушено отвън и послушно изпълнено тукъ. Но днесъ, 12 години след промяните, настъпили въ българския политически животъ, последиците на този законъ да не бъдат изчистени, е меко казано престъпление, извършено отъ управляващите, граничещо съ цинизъмъ.

Престъпление е затова, защото българският народ, изпрашайки избраниците си въ Парламента, изисква отъ тяхъ такава законотворческа дейност, при която останатите отъ партийните и класови закони да бъдат обявени за нищожни, да бъде реституирана законността и нито единъ извършил престъпление да не остане ненаказанъ и нито единъ невиненъ да не бъде осъденъ.

Направено ли е това отъ законодателната власт, въ чиито ръце съ възможностите? НЕ!

Цинизъмъ е затова, защото същите тези избраници (народни представители) отъ уютните си кабинети поглеждат очакващия за законност народъ, пренебрежително размахват ръка съ мисъльта: "Той има овча кротост" и нехаят за искането му за справедливостъ. А жертвите на революционната комунистическа ярост се надигнат отъ безкърстните си гробове въ очакване да бъдат оценени дългата имъ по достойнство въ име на България. Едва ли ще сме достойни за Новото време, ако съ поклонъ не си спомнимъ за:

- Регентите - князъ Кирилъ Преславски, проф. Богданъ Филовъ, ген. Никола Миховъ.
- Председателя и подпредседателите на XXV Народно събрание: Никола Логофетовъ - председател; Никола Захариевъ и Димитъръ Пешевъ - подпредседатели.
- Министъръ-председателите Божиловъ, Багряновъ и Муравиевъ.

И редица още мъжчици, за които Г. Заркинъ - самъ жертва на комунистическото беззаконие, казва:

Нам нуждни са ни храбреци,
задаватъ се "барутни" жътви.
Поне станете вие мъдреци,
защото живите съ мъртви.

Отъ тяхно име сме длъжни да търсимъ законно възмездие, а не отмъщение.

Г. СПАСОВЪ

Кой е Георги Заркин

Георги Атанасов Заркин
1940 г. - село Бели Искър, Софийски окръг
1977 г. - обесен в Пазарджишкия затвор
Псевдоним Рилски бор

Георги Атанасов Заркин е роден на 3 март 1940 г. в село Бели Искър, Софийски окръг. През октомври 1944 г. (след т.нар. победа на социалистическата революция в България на 9 септември 1944 г., а по същество антидържавен преврат с моралната подкрепа на чужди сили – Съветската армия) баща му е арестуван и повече не се връща – хвърлен е от Черната скала над курорта Боровец с още 68 жители на общината. Завършва селскостопанският техникум в Ихтиман. Служи в Строителни войски (всиг отбиване на военната служба, обикновено за "съмнителни елементи"), работи на различни места, а от 1963 г. е фотожурналист в органа на БЗНС (Български земеделски народен съюз, сателит на БКП) в "Земеделско знаме" в София. Има национални награди за фотография. От 1966 до 1974 г. е осъждан три пъти, последния път на 8 години. На 7 август 1977 г. е зверски убит в Пазарджишкия затвор.

През 1964 г. във връзка с журналистическата и фоторепортърската си работа се запознава с Иван Тодоров-Горуня (член на БКП, организирал група за антипартиен и антидържавен преврат, обхванала и армията, Вероятно се е самоубил при опит да бъде арестуван). След смъртта му решава да продължи сам антисъвешката дейност и като начало пише на реакционна машина сто позива за повдигане духа на хората, които разпърскават в Самоков. После решава да създаде група за борба против т.нар. народна власт. Независимо че събранието доказателства не са сочели наличието на група, според смисъла на чл. 70 от Наказателния кодекс е доказателство на мерението за това. По време на първия процес е имало опит да бъде обвинен и в подготвяне на саботажи (взривяване на язо-

вирна стена и др.) и гори на убийства на отговорни партийни дейци, виновници за смъртта на Горуня. Първата присъда от 1966 г. е за 6 години. След смазването на Пражката пролет в знак на протест противържда 28-дневна гладна стачка в Старозагорския затвор ("Ако трябва да вярвам, че Русия е "освободител" на България, то все едно да повярвам, че вълкът е тревопасен. От кого освободиха пемте Варшавски армии Чехословакия? Да! Наистина те я освободиха от Свободата" – четем в протест до зам.-началника на затвора) и пише отворено писмо до министър-председателя. "Зад фасадата на демокрацията в България е изграден един диктаторски режим (...) Съдилищата са повече от културните домове, а затворите и лагерите – от почивните станции и санаториумите (...) Петилетките се градят върху костиите на ударниците. България се превърна в експериментална база на Русия..." – ето части от писмото протест. Съчинява също (освен разкази, приказки, писма за Васил Левски, много стихотворения, немалко от тях с истински художествени достойнства) "Марш на българските политзатворници" и "Напред, напред". За всичко това получава още една присъда за 5 години, впоследствие, през 1974 г. – още една за опит отново да създаде група за борба срещу комунистическата власт, надявайки се да излезе на свобода след изтичането на втората присъда. Много от стихотворенията му – призови за борба, за протести, изпълнени с оптимистична общ към хората и отечеството, са изнесени от затвора и се разпространяват. През 1994 г. Библиофилско издателство "Луковски" издава избраниото "Отвъд чертата" – финансово обезпечена от Лъчезар Заркин. Удущен след побой в затвора, има ме-

цицинско заключение (след ексхумация) за шокова смърт. Води се следствие.

Из писмо на Георги Заркин до майка му: "За мен честта и достойността са по-скъпи от всички други неща на земята. Знам, че и ти не би се съгласила да стана подлец, но все си мислиш, че мога да мина между канджите. А това може да стане, ако съм по-дребен от самите канджи. (...) Брам ми не може да не си спомня през 1969 г. на

втория процес, като не ми разрешиха да напиша и защитата, как бях принуден със собствената си кръв да я напиша върху носната кърпа: "Заштита! Родих се човек. Живея като ском. Но това не ще ми попречи да умра честен!"

Биографичният ъ данни за Георги Заркин съ поместени във издадената от сина на Г. Заркин – Ачезаръ Заркин, първа част от книгата му "Вулкан"

Райна Княгиня – легендарната българска знаменоска

Седемдесетте години на 19-то столѣтие бележатъ повратъ въ освободителните борби на народа ни. Следъ безброй хайдушки подвизи и стихийни бунтове се подготвя Априлското въстание, което, видяйки на кракъ народа ни, да премахне завинаги робския гнетъ. Подъ знамето – светиня на приближаващата смела борба, заставатъ хиляди борци – селяни и занаятчи, интелигенти и родолюбиви търговци, маже и жени. Сръдътъ е и незабравимата панагюрска знаменоска **Райна ПОПГЕОРГИЕВА**. Пленителните ѝ подвиги оставя незаличими следи въ историята ни, той е подвигъ-гордостъ за българската жена.

Родена на 19 януари 1856 г. въ родолюбивото семейство на Нона и Георги Футекови, бѫдещата наша героиня расте въ здрава патриотична сръда. Въ нея звучатъ песните на Добри Чинтуловъ, говори се за свобода, четатъ се вестниците на Каравеловъ и Бомевъ. Тази семейна атмосфера разпалва най-свѣтлиятъ пориви за свободенъ човѣшки животъ.

Четири години напрегнатъ труъдъ въ старозагорското училище я подготвя за високоблагородната учителска професия. Отъ есента на 1874 г. Райна е отлична учителка на панагюрските деца, въ чиито души оставя незаличими следи. Високото ѹ гражданско съзнание отправя взора ѹ и къмъ просвета на възрастните. Съ задачата да се заличи безпросветната тъма и приобщи ѹ поробените още по-силно къмъ стълото на свободата младата учителка основава **Женско ученолюбиво и благотворително дружество**.

Спечелила уважението, любовта и довѣрието, а най-вече възторга на революционните дѣйци, учителката Райна Попгеоргиева поема съ готовност опасния пътъ на борбата за свобода. Лично Георги Бенковски отъ името на панагюрския революционен комитетъ ѹ предлага да ушие знамето на възстанието. Скришомъ отъ любопитните погледи на свои и чужди, съ любовъ и възторгъ Райна – героинята и жената, извъзва склоните за всеки българинъ думи **"Свобода или смърт"**. Въ деня, когато тръбва да се освети знамето, редомъ съ Бенковски е и тя – първата знаменоска на легендарната Априлска епopeя. "Този денъ беше най-тържествениятъ отъ нашата кратковременна свобода" – спомня си по-късно Райна Попгеоргиева, назована отъ възторжения ни народъ Княгиня. "Побѣдили старци наредъ съ малолѣтни деца вървяха навсѣкѫде следъ мене и пѣхаха любими пѣсни. Жените, девойките и бабите ни хвърляха ароматни и разноцвѣтни цветя, че цѣлятъ пътъ бѣше постланъ съ великолепенъ килимъ. Виковете "Ура" и "Да

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

живъе" нѣмаха край" – четемъ въ спомените, отразени въ сътворената отъ нея "Автобиография на панагюрската учителка Райна Георгиева". Четемъ и въ душите ни нахлува чувството за национална гордостъ и честъ.

Възстанието е жестоко потушено. Райна е хвърлена въ затворническа килия въ Пловдивъ, въ съжителство съ луда туркиня и циганка. Подложена е всеки денъ на гаври – ханъми и дечурлига мята презъ прозорците камъни, клечки, пясъкъ. Отрязватъ ѝ косата, правятъ ѝ магии, боледува тежко. Величието на Райна Княгиня е и въ сърдането ѝ. Не се отрича отъ себе си, отъ дѣлото си. Въ затвора, останала сама съ съвестта си, показва своето величие, показва, че е силенъ човѣкъ. Въ най-тежките часове на изтезания тя намира куражъ да заяви на мѫчителите си, че всичко, каквото е сторила, е било за доброто на нейния народъ и Отечество.

Развълнувани отъ геройския подвигъ на Райна Княгиня, европейски анкетьори ѝ подговарятъ рѣка за спасение и подкрепа. Много любопитно нѣщо четемъ въ нейната "Автобиография": "Презъ моето пребиваване въ затвора изважаха хора отъ американската легация и ми предлагаха да живѣя въ Швейцария или Америка." Предпочита Москва, когато любознателната девойка учи акушерство. Завръщайки се въ свободното си отчество тя учителства въ Търновската девическа гимназия, после заминава за Панагюрище и Пловдив. Изгубила рано съпругъ и едно отъ петиме си деца, установява се въ София, когато се отдава на благотворителната акушерска професия. Въ Майчинъ домъ тя се бори за живота на стомици деца и бедни жени, които никога не ще забравятъ топлите ѝ майчини грижи.

Райна Княгиня – героинята и жената, остави за поколѣнието спомена за достойно изпълненъ дѣлъ предъ народъ и Родина. Богатият ѝ съ родолюбие жизненъ путь завърши въ София на 29 юни 1917 г.

Априлий 1876 г. – Величавата **Априлска епопея** – не угасва въ душите на българина свѣтлата страница на бурните революционни години, свѣтлиятъ възрожденски идеали, на които посветиха живота си безчетъ знайни и незнайни герои, озарили като пожегодна звезда и живота на легендарната знаменоска.

Елена ВАЧЕВА

Изъ историческиятъ
архиви

Директива на В. Молотовъ на преговорите Хитлеръ-Молотовъ от 12-14 ноември 1940 г.

На страници 43 и 44 отъ книгата "Война и политика 1939-1941", 2001 г., изд. "Наука", Москва, 495 стр., тиражъ 520 екз., сѫ публикувани две части отъ важенъ документъ, а именно отъ Директивата на Молотовъ за преговорите между Хитлеръ и Рибентропъ и Молотовъ въ Берлинъ на 12-14 ноември 1940 г. вкл. Документът е рѣкописенъ, има 4 рѣкописни страници, написани лично отъ Молотовъ, и е съхраненъ въ Архив Президента Российской Федерации, Ф. 56, Оп. 1, Д. 1161, Л. 147-150. Публи-

куваните две части отъ Директивата разкриватъ руските цели на преговорите. За упътване съдържанието на цѣлия документъ е необходима справка въ Архива, разбира се, ако това е позволено. Хиляди руски документи, съ давност отъ нѣколко столѣтия, сѫ секретни.

Ето едната частъ:

"а) Да се узнаятъ действителните намерения на Г[ермания] и всички участници въ Тристранния пакт (Г[ермания], И.[талия], Я.[пония]) за осъществяване плановете за създаване на

“Нова Европа” и “Велик[ого] Восточ[но]-Азиатско пространство”...

б) да се прокара първоначалната схема на сферите на интереси на СССР в Европа, а също в Западна и Средна Азия, като се разузнае възможността за споразумение за това с Г.[ермания], (а след това с И.[талия])..."

Ето втората част:

“В преговорите трябва да добием в сферата на интересите на СССР да попаднат:

а) Финландия - на основа на с.[ъветско]-г.[ерманското] споразумение от 39 г...;

б) Дунава, в частта на Морския Дунав;

в) България. Това е главният въпрос на преговорите. Със споразумение с Г.[ермания] и И.[талия] тя трябва да бъде в сферата на интереси на СССР на основата на дадени гаранции от СССР...;

г) Въпросът за Турция и нейната съдба не може да бъде решен без наше участие...;

д) Въпросът за по-нататъшната съдба на Румъния и Унгария, като граничещи с СССР, ни интересува много...;

е) (Въпросът с Иран не може да се решава без участието на СССР, понеже ние имаме там сериозни интереси. Без нужда за това да не говорим.)

ж) Относно Гърция и Югославия ние искаме да знаем какво мисли да предприеме Оста?”

Забележка: Пунктъ “е” е поставен (заграден) в скоби от Молотовъ. Подчертанитъ дъм съ подчертани от Молотовъ. Думитъ съ разредени букви съ на Молотовъ. Буквитъ въ квадратнитъ скоби съ написани от автора, а не от Молотовъ.

Материалът е подаден от ИВ. АИЛОВ, София

Д. Петкова

Продължаваме да мълчимъ

Презъ 1999 г. въ България издателство “Прозорецъ” представи превода на нашумѣлата книга подъ редакторството на Стефанъ Куртоа “Черната книга на комунизма” (1997). Пресата и медиумъ направиха нуждното и този иначе уникаленъ по замисъла си трудъ въ свѣтовенъ мащабъ получи заслужено място въ порѣдицата на антитоталитарната книжнина у насъ.

До днесъ обаче нито български автори – били политически или неправителствени организации, които прѣко изследватъ или се занимаватъ съ проблема, не реагиратъ не само на неточностите, но и на голѣмите пропуски, допуснати въ този трудъ. А все пакъ въпросът за зверствата на комунистическия тоталитаризъмъ въ България е нещо сѫщо толкова важно, както и цивилизираното лице на родината ни предъ свѣта. Защото до 1989 г. България бѣше обвинявана отъ либералствящитъ, че

нѣма дисиденти и възстания като въ Полша, Чехия и Унгария срещу съветския режимъ, че е била “най-послушниятъ съветски сателитъ” и т.н. Идеологът на българската “нежна революция” г-нъ Желю Желевъ, написвайки пъкъ “Фашизмътъ”, успѣ да отклони обществено внимание отъ историческата тема на тоталитарния режим – зверствата, терора и репресиите у насъ и ограничава възможността за гласността имъ извѣнь граници на държавата. Така трудътъ на Стефанъ Куртоа, известенъ въ цѣла Европа, САЩ и Канада, се задоволява съ данни за тѣзи престъпления, споделени съ френските анархисти отъ заинтересувани лица (!) презъ периода 1945-1949 г. (с. 357 отъ българското издание).

Въ книгата на Ст. Куртоа не намиратъ изобщо място и следните болезнени за българската историческа паметъ въпроси:

1) терорътъ срещу българското офицерство и жертвите му;

В) терорътъ и звѣрствата срещу българските свещеници - православно и католическо вѣроизповѣдание;

3) терорътъ срещу македонстващите - членовете на ВМРО и жертвите срѣдъ населението на Пиринския край във връзка съ отказа му да промѣни националната си идентичност при преброяването през 1946 г.;

4) терорътъ въ Вардарска Македония, проведенъ изцѣло на антибългарска основа, т.е. жертвите съ българи по национална идентичност, които по последни данни бележатъ зловещи стойности - 23 хил. убити, 150 хил. въ затвори и надъ 200 хил. изселени.

"Черната книга на комунистите" предлага на българския читател и още една изненада: на с. 383 се отбележва, че "по-голямата част отъ противниците на комунистическата власт вътре въ засегнатите страни не предприематъ никакви насилиствени или въоружени действия (Полша е изключение, както и нѣколко въоружени отряди въ България и Румъния). Тъкното спонтанно, неорганизирано противопоставяне приема демократични форми..." Досега не е известно по кое право убийството

то се смѣта за "демократична форма" на противопоставяне, но въпростъ, изглежда, на авторска позиция! Отъ друга страна, въ България неотдавна излезе документалната книга на проф. Диню Шарлановъ "Горянинъ" (С., 1999 г.) Въ нея възъ основа на данни отъ архива на МВР недвусмислено се прави изводътъ, че горянинъ съ "първото въоръжено организирано съпротивително движение въ бившия "соцлагеръ", състоящъ се отъ три помока - българското офицерство, привържениците на ВМРО - Иванъ Михайлов, и земедѣлци "Никола Петковъ". А радиостанция "Горянинъ", извършвала координираща дейност, е излъчвала предавания до 1962 г., безъ да биде установено мястонахождението ѝ въ Гърция.

Достойнството на единъ народъ се измѣрва и по начина, по който той "знай да мре" за свободата си! Крайно време е да представимъ на свѣта действителната история на европейското си битие и самоличност и да не се задоволяваме съ наложени или измислени идеологически клишета съ твърде съмнителенъ, "розовъ" цвѣтъ. Защото институтът на националната ни памет е истинскиятъ стожеръ на националната ни идентичност и бѫдеще.

Обикновено явление въ българския обществено-политически животъ е партиите, съюзите, движенията, клубовете и други да се обединяватъ, за да се раздѣлятъ, и да се раздѣлятъ, за да се обединяватъ.

* * *

Корупцията е продуктъ на обществено-икономическото развитие. Отначало тя трудно се познава, но се лѣкува лесно. Обхване ли цѣлия държавенъ организъмъ, лесно се познава, но трудно се лѣкува. Най-подходящо е лѣчението съ скалпелъ въ ръцетъ на силенъ и мъдъръ държавникъ.

КОЛОСИ НА ДУХА

129 години отъ обесването на АПОСТОЛА НА СВОБОДАТА

Поколения се смѣнятъ. Безшумно умиратъ митове. Духовни стойности излиняватъ и получаватъ нову измѣрение. Гръмки събития отшумяватъ и се превръщатъ въ история.

Левски си остава единъ и същъ, неподвластенъ на измѣнчивата природа на Времето.

За Левски дѣво Вазовъ пише: "...Левски е изражение на една сила, излязла изъ цѣли вѣкове страдания, изъ цѣлъ океанъ унижения. Седемъ години той обикаля България, посети стотина градове и села, устрои имъ комитети, учи, насърчава, плаши богаташитѣ, наддумва учениците, сърди турцитѣ, постоянъ до невъзможност, упоритъ до безумство; властитѣ се умориха да го преследватъ, той се не умори да имъ се изпрѣчува; противостоя на препятствията, убеди невѣруещитѣ, разпали заспалитѣ. Само противъ измѣната остана безсиленъ: единъ попъ, попъ Кръстю отъ Ловеч, го издаде коварно..."

Дѣлото на Левски е свързано съ най-великата епоха на нашата история – **национално-освободителната борба**, следъ многовѣковно робство. Единственъ той отъ своите съвременници прозря повелята на Времето, че **свободата** може да бѫде постигната само по пътя на самостоятелната революция, осъществена съ собствени задружни сили. Непоклатимо увѣренъ въ правотата на своите виждания, Левски вложи сили и неизчерпаема енергия, за да даде идеяна обосновка, политическа насоченост и организационно стабилизиране на вѫтрешните революционни комитети, които прераснаха въ политическа и военна сила на българския народъ. По пътя на тази дейност Апостола успешно се пребори съ разнопосочността на мненията за тактика и стратегията на революционната борба и успѣ да ги обедини въ името на свободата на България. По този начинъ той отстрани Вождовските амбиции на мнозина, за които първенството въ организацията бѣше цель, а свободата - стъпало къмъ властничеството. Постигайки го, Левски на дѣло доказа, че **България е една и грижата на всички трѣбва да бѫде една**.

Неговата философия на мѫдрецъ бѣше отворена за всички. Чрезъ създаване на можща единна вѫтрешно-революционна организация да бѫде отхвърлено робството и помисничеството и да се създадатъ предпоставки за **"Възновяване на нашата славна (преди) сържава"**

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТъ, Инк.

Тази крилата мисъл дори и осъвременена, никога не тръбва да се забравя! Тя е свързана със свободата, към която народът ни неизменно се е стремил и се стреми. Жестокъ ударъ ще нанесемъ на заветите на Левски, ако във днешното бурно раздълно време не прозремъ истината, че за да бъдемъ "равни съ другите европейски народи", първото условие е да бъдемъ единна нация, а не тълпа, която се ръководи от низки страсти и моментни изблици на гневъ и мъсть.

И ако днесъ се прекланяме предъ дългото на Апостола, то това не е за да го съхлими или изкарваме на показъ, кой е "по" и "най" последовател на идеите му и тъхненъ продължител. Едва ли безапелационното им пренасяне във столетията би било изразъ на разбиране дългото му за свободата на България, безъ това дълго да се свързва съ времето, което го е съпътствало. Напротивъ, пренасяйки ги във днешно време, осъвременени, ние ще имъ дадемъ плътъ и кръвъ и ще бъдемъ достойни продължители на неговото дълго за възобновяването на нашата славна (преди) държава.

Поклонъ!

ИВ. ПЕТРОВъ, Пазарджикъ

Ботевъ въ нашемо време

Единъ въкъ следъ смъртта си мой остава легенда, подвигъ и безсмъртие

Великата личност на Ботевъ слага началото на чистата истина, рождения денъ на смелостта, която само ботевата епоха може да обезсмърти. Младостта, храбростта и непримиримият му борчески духъ съ ключът къмъ смисъла на борбата, която не е за тъзи, които не умирятъ. Затова ботевото начало като безсмъртие набелязва събирателния образъ на бореца, на истинския българинъ, на всички, които не се побояватъ да докажатъ правотата на своето дълго чрезъ смъртта си. Нацията ни никога не е имала къса паметъ, затова сама е изковавала презъ въковетъ своята съдба.

Историческиятъ факти и последствията отъ тъхъ съ примъръ какъ родолюбието и саможертвата извисяватъ народния духъ и какъ поколенията следъ това се отблагодаряватъ на великия личности, чиято смърть ги обезсмъртятъ.

Днесъ проблемите, свързани съ новото време, съ други. Други съ героите, други съ саможертвите, други съ идеалите. Редуватъ се моменти на стремителенъ възходъ и шеметно падение на идеи и личности, свързани съ борбата на нацията за национално и социално преуспѣване. Други съ измѣренятията на всеотдайностъ къмъ нуждите на народа. Други съ измѣренятията на героизма.

Затова благодарение на вечния стремежъ за полетъ, въра и свобода ще оцелѣемъ само при добра историческа паметъ и приемственостъ.

Вечна признателностъ къмъ силните личности, станали легенда, родили подвига и преминали въ безсмъртието.

Г.С.

Най-възрастният български политик навърши 96 години на Ивановден

Иван Дочев: "ИСКАМ ДА ВИДЯ БЪЛГАРИЯ ТАКАВА, КАКВАТО МЕЧТАЕХ ДА Я НАПРАВЯ"

Най-възрастният български политик Иван Дочев навърши 96 години на Ивановден. Най-голямото му желание е да види България като една икономически и политически стабилна страна.

След 53 години изгнание най-възрастният български политик Иван Дочев се завърна в България през декември 1996 г. Той е известен като водач на българските легионери преди 9 септември 1944 г. и като председател на Българския национален фронт през дългите години емиграция в САЩ. Награден е с орден "Св. Александър" първа степен от цар Симеон II през 1982 г. за полувинековна служба на България.

На 7 януари 2002 г. Иван Дочев навърши 96 години и получи стотици поздравления от страната, САЩ, Австралия, Германия, Австрия и Канада.

В момента проф. Милен Куманов от БАН подготвя книга за живота и дейността на най-възрастния български политик.

– Г-н Дочев, кое е най-ценното нещо, което научихте през живота си?

– Най-ценното за човека е да съхрани себе си през годините, независимо от трудностите. Да обича Отечеството си и да работи за него. Защото където и да отиде човек по свeta, той си остава чужденец. Най-хубаво е в България, тук си у дома.

– Какво не успяхте да постигнете за 96 години? Съжалявате ли за нещо?

– Съжалявам, че идеите, които издигнах като водач на българските легионери през 1930 г. за национално възраждане, социална справедливост и икономически напредък на страната, все още не са осъществени. Причината е, че България не върви по един определен път. Колебаем се, не сме солидарни и не обединяваме усилията си.

– Какви са надеждите Ви за България?

– Много е трудно човек да каже нещо положително в този момент. Аз познавам от 50 години цар Симеон II и вярвам в неговото доб-

ро желание да помогне на България. Но условията, в които той е поставен да работи, спъват неговото добро намерение. Подкрепата, която му даде българският народ през лялото, няма да продължи. Аз съм убеден, че няма бивш комунист и с избора за президент на г-н Георги Първанов не виждам положителни възможности за реализирането на добрите намерения на царя. Но ако Симеон II успее да изгради една стабилна и просперираща страна, народът ще му бъде благодарен.

– Какви са очакванията Ви за бъдещето в личен план?

– Щастлив съм, че се завърнах в България. Очаквам да завърша живота си като спокоен и щастлив човек, благодарение на това, че съм у дома. Обещал съм на всички приятели да отпразнуваме 100-ия ми рожден ден в Ню Йорк и Чикаго. Доволен съм от живота си, но желая да видя България такава каквата мечтаех да я направя.

Интервю на Велмира СТЕФАНОВА
в. "Шуменска заря", 8 януари 2002 г.

НАШАТА
АНКЕТА

ДРАГИ ЧИТАТЕЛИ НА СПИСАНИЕ “БОРБА”,

Позволяваме си да поставимъ на вниманието ви нѣколко въпроса, на които ще очакваме вашия отговоръ:

1. Коя е организацията или партията, на която средствата за завземане на властьта сѫ личниятъ и общественъ тероръ (по възможност посочете примеръ)?
2. Коя е организацията или партията, която, завзела властьта, продължава да си служи съ убийства и тероръ, за да ликвидира съпротивата на несъгласните съ противозаконните й действия (пример)?
3. Коя е организацията или партията, завзела властьта, която подчинява националните интереси и сигурностъ на България на друга държава (кой предлага суверенитета на Родината ни на друга държава)?
4. Коя организация или партия и въ коя държава издига и възстановява паметници на безотечественици - национални нухилисти?

На първите девадесетъ правилно отговорили на въпросите читатели, ще бѫдатъ изпратени книги отъ книжния фондъ на списанието.

Селекционирането на първите девадесетъ правилни отговора ще се извърши по гамата, отбелязана на клеймата на плика на станцията изпращащъ.

Писмата съ отговорите ще молимъ да изпращате на адреса на представителството на сп. “Борба” въ България:

България, Бѣлово 4470

ул. “Алабакъ” 21

Гошо Спасовъ

Въ следващия брой ще поставимъ нови въпроси, съ отговорите на които читателите ще иматъ възможност да получатъ книги отъ библиотеката на сп. “БОРБА”.

ЦК на БКП давал инструкции на украинските и руските езиковеди

Резолюция по македонския въпрос и ВМРО (обединена)

23.II.1934

25 февруари 1934

„5“

Секретно

Утвърдена на заседание
на Политсекретариата
от 11 януари 1934 г.

Протокол № 207

I. В условията на изостряне на международните и класовите противоречия, на неспособствана опасност от нови войни и на назряване на революционна криза македонското движение, възглавявано от ВМРО играе роля на важен революционен фактор и съюзник на работническата класа, селячеството и всички потиснати националности, в борбата за събаряне господството на буржоазията и помешчиците в трите поробващи Македония държави (България, Югославия и Гърция).

Господстващите нации на трите разделили Македония империалистическите държави обосновават националния гнет чрез отричане на националните особености на македонския народ, чрез отричане съществуването на македонска нация. Гръцкият шовинизъм заявява, че коренното славянско население от завладяната от него част от Македония се състои от пославянчени в миниатюрите елини, които трябва насилствено „да се върнат“ към гръцката култура, като им се забранява да говорят и да се учат на техния роден език. Великоръбските шовинисти, позовавайки се на наличието на сръбски примеси в езика на местното македонско население, обявяват това население за едно от „племената“ на единната югославска нация и насилиствено го събрязират. Накрая българският шовинизъм, използвайки близостта на македонския език с българския, ги обявява за българи и с това оправдава оккупационния режим в Петричкия юг на Македония и грабителската си политика по отношение на цяла Македония. Водейки борба против разделението и поробването на македонския народ, против всички видове национално, културно, социално и икономическо угнетяване, ВМРО (об.) е длъжна да разобличава истинския смисъл на всички софизми, отричащи на македонците характера на нация, и да не допуска тяхното проникване в собствената ѝ среда.

III. ВМРО (об.) е длъжна да стане масова организация на трудещите се на цяла Македония, ръководеща ги в борбата за своето национално освобождение и обединение против поробващите ги българска, сръбска и гръцка буржоазия и помешчиците и техните фашистки правителства.

ВМРО (об.) е длъжна да организира и всекидневно да води борба против всички и всякакви прояви на национален гнет, против всякакви изключителни закони, за право на роден език във всички държави и обществени учреждения, за свобода на училищата, на изданията и т.н. на роден език. Тази борба против нац. гнет трябва да бъ-

де тясно свързана с борбата против цялата система на политически терор и икономическа и социална експлоатация, против данъчното бреме, против колонизацията и прогонването на македонските селяни от тяхната земя, за завземане на помещническата и държавна земя и разпределението ѝ между селяните. В тази борба централен лозунг на ВМРО (об.) трябва да бъде лозунгът за правото на нацията на самоопределение до отделяне и завоюване на независима, обединена македонска република на трудещите се.

**Писмо от А. С. Величков¹,
старши научен сътрудник в
Украинската комунистическа академия, до Петър Искров²**

(преди 25 юни 1935 г.)

Др. Искров,

Тук работят няколко професори в областта на славянското езикознание: Булаховски, Грунски, Дринов и др. Някои от тях (Булаховски, Грунски) са известни като учени и зад граница. Аз говорих с тези слависти и те обещаха да напишат ред научни статии, отнасящи се до различни езикови въпроси, засягащи различни славянски наречия на Балканския полуостров.

Ние се спряхме на научна разработка следната тема: Явява ли се македонския език самостоятелен славянски език или той е само една разновидност (наречие) на бълг. език? Всички слависти на Украйна съгласни, че македонците са самостоятелен славянски народ, но че се отнася до езика на македонците има разногласия. Някои смятат, че специфичният македонски литературен език няма, значи македонците употребяват български литературен език. Други мислят, че македонският език е самостоятелен славянски език със свои особености, отличаващи го от всички други езици...

Аз не знам нашата партия и КИ имат ли точна и напълно определена установка за езика на македонците. Ако такава установка има, ако БКП и ЦК смятат, че македонският език е самостоятелен език, вие ни съобщете веднага, за да насочим изследователската работа по правилен път. Изследването на въпроса за езика на македонците има важно политическо значение, особено сега, в свръзка с фашистките теории за раса, националност и пр. и със засилването на националистически и шовинистически проповеди на българските и сръбските буржоазни учени.

Излизането в печата на наши, съветски учени, с мирова известност по този въпрос, при това с ново, марксистко разбиране, ще има голям отзив на Запад, и на Балканите, тъй като тези статии ще бъдат напечатани и на Запад. Най-важното за нас е да насочим по правилен път изследването.

Лично аз не се занимавам с езикови въпроси и нямам окончателно установено мнение за македонския език.

И така чакам вашия отговор...

Привети ВЕЛИЧКОВ

1 А. С. Величков – български емигрант в Украйна, ст. н. с в Украинската комунистическа академия в Киев.

2 Петър Христов Искров (1891-1938 г.) – един от ръководителите на БКП, член на ИК на Коминтерна (1928-1935 г.) представител на БКП при ИКИ (1929-1934) жертва на сталинските репресии.

**Писмо от Владимир Поптомов¹,
до ЗП на ЦК на БКП
по предложението на А. Величков
за формиране на група
за разработването на въпросите
за македонския език и нация
във връзка с решението
на Коминтерна**

Москва, 25 юни 1935 г.

Др. другари,

Готовността, която някои бележити съветски учени слависти в Киев са изразили пред др. Величков за започване на специални изследвания върху особеностите на македонския език, е от голямо значение и трябва да се поощри и използва в най-широк машаб.

Въпросът за характера на македонската нация, като самостоятелна национално-историческа индивидуалност, както и въпроса за самостоятелния характер на македонския език са въпроси отдавна чакащи своето научно-марксическо осветление и от голямо акционно политическо и революционно значение за Балканите.

Положителното утвърждение на тези въпроси съставлява обективната база на тезиса на Коминтерна и компартиите на Балканите за самоопределението на македонския народ. Това съвпадение на Коминтерна намери своята конкретна формулировка на V контрес в лозунга за обединена и независима Македония. От всичко горепрivedено се вижда, че Коминтерна и компартиите стоят на становището за признаването на самостоятелна македонска нация и език.

Тази празнота може да бъде запълнена и поставените въпроси успешно разрешени от марксистко-ленинско гледище само от съветските учени... Заинтересованата буржоазия „наука“ използва обстоятелството, че националното пробуждане на македонците се извършва в условията на още недостатъчното разложение на феодалните отношения под влиянието на капитализма в Турция и при една широко организирана вече пропаганда на съседните балкански народи, оформили се в самостоятелни държави, което е причината, што от македонските диалекти да не може да се оформи един литературен език. Липсата на такъв, обаче, не може да служи за основание да се отрича изобщо самостоятелния характер на македонския език, на който говорят милионни народни македонски маси.

Всичко това само потвърждава необходимостта от по-скорошното пристъпване към научната разработка на тези въпроси.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, Инк.

си... А ръководните другари във ВМРО (обединена) в Петричко отдавна настойчиво предлагат да заинтересуваме съветските учени по македонските въпроси и даже правеха конкретно предложение да се помоли професор Державин да напише брошурка по въпроса за македонската нация. За Петричко тези въпроси имат още по-особено значение, защото не само българската буржоазия, но и нейните агенти в лицето на македонските върховисти водят широка пропаганда за българския национален характер на македонците.

Аз мисля, че разработката на македонските въпроси трябва да се движи в следните направления:

1. Разработка на въпроса за македонска нация

2. Разработка на въпроса за македонска език

3. Критика на буржоазните „теории“ по тези въпроси.

При това за организирането на тази работа ще бъде най-целесъобразно ЗБ да

назначи специална бригада, която ще работи под неговия контрол. Задачата на тази бригада ще се състои в сезирането на съветски учени не само в Киев, но и в Москва, Ленинград и другаде в С. Съюз с македонските въпроси, ще ги улеснява и подпомага в течение на работата им, ще докладва за получените резултати и за техното използване на ЗБ и пр. Тази бригада да влезнат др. Величков, който изглежда че може да бъде много полезен в тази област, др. Гачев (в Москва) и още един или двама академики историци и филологи, ако такива има. Към бригадата може да бъде привлечен и др. Дино Къйосев¹ (Москва), който има известна подготовка

по тези въпроси и може да бъде полезен.

С колун. привет В. ГРОМОВ

(Върху писмото ила резолюция на Васил Коларов до Антон Иванов: „Покажи го на Георги² и Петър³... Да се изпрати препис от писмото (материалното му съдържание) на др. Величков в Киев, за да му служи като директива по въпроса за македон-

ския език. В. К.“)

1 Владимир Поптомов (псевдоним Громов) 1890-1952 – деец на БКП, член на ВЛС от 1922 г. Политемигрант в Югославия, Австрия, СССР, политически секретар на ВМРО (об) (1925 до 1933 г.) сътрудник на ИККИ (1935-1943 г.). През 1944 г. се завръща в България, чл. на ЦК на БКП от 1944 г., главен редактор на „Работническо дело“. От 1945 до 1949 г. главен секретар на НК на ОФ.

2 Динко Къйосев, роден в Кукуш, Гърция през 1903 г. Емигрант в СССР от 1933 г. Член на БКП и на ВЛС (б). Арестуван през 1936 г. Заместник директор по научната работа на Всесъюзния институт по експериментално ветеринарно дело. Осъден е на 5 г. в Изпитнителен трудов лагер (ИТЛ). Завръща се в България през март 1945 г. През 1956 г. е реабилитиран.

3 Георги Димитров

4 Петър Искров

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА: В документите е запазен оригиналният правопис

Димитрина Нанева

Доцент Димитрина Нанева е докторъ на философските науки, преподавател във Центъра за решаване на конфликти към Философския факултет на СУ „Св. Климентъ Охридски“. Води дава спецкурса – Европейски национализми и Връзки съ обществеността. Отговорен редактор е на списание „Единъ заветъ“.

Доцентъ 9-ръ Димитрина Нанева беше любезна да предостави на редакцията на сп. „Борба“ обширна трактовка, свързана със въпросите за македонския езикъ, македонската нация и съвременната македонска държава, която трактовка ще отпечатаме във няколко поредни броя на списанието.

За братята страдалци – съ болка на надежда

На 15 януари 1992 г. България първа във света признава независимостта на БЮРМ (Бивша югославска република Македония). Седем години по-късно се подписва съвместна декларация на „официалните езици“ на светъв държави – Македония и България, във София (22 февруари 1999 г.). Датата е знаменателна не само като рождена на първия договор във историята на македоно-българските държавни отношения; всъщност тя поставя началото на процеса на деидеологизация на антибългаризма във Македония. Следък петъ месец в Македония се отменя забраната върху вноса на български книги и Вестници (следък 55-годишно прекъсване!). Преди това обаче, на 8 февруари 1999 г., парламентът на Р Македония гласува Законъ за македонския езикъ, който утвърждава коминтерновската езикова норма, позната у нас като т. нар. македонски езикъ.

Въ края на 2001 г. Международна кризисна група – влиятелна неправителствена организация, във която участват Величия като Жак Делор, Джордж Сорос и др., публикува доклад № 122 за кризисното положение на Балканите. Съгласно основната му теза, ако България желае да стане членъ на НАТО и ЕС, тя трябва да се откаже отъ „всичките премен-

ции – конкретни и подразбиращи се, къмъ македонския езикъ, нация и държава...”; Сърбия тръбва да признае автокефалността на Македонската православна църква, а Гърция - конституционното име на Република Македония.

Като се остави на страна на трапчияния менторски тонъ на доклада, изникватъ съдържателните въпроси – защо тъкмо България отъ всички съседи на Македония се оказва държавата, която тръбва да се принуди по всъкакъвъ начинъ да “освидетелства” македонската идентичност? И ако тя, тази самоличност, обективно, т.е. исторически, съществува, кому е нуждно размахване на тогави и декретиране на нации и езици въ началото на ХХI вѣкъ?! Защото за да се изпълнятъ предписанията на организацията, означава тъкмо България да се откаже отъ собствената си история, да накърни ореола на националната си идентичност и въ крайна смѣтка да признае легитимността на борещия съмволитаризъмъ, въ чиито прегъръдки не безъ помощта на бащите на тези “мили експерти” тя се гърчеше около 50 години! Или това е моралътъ на съвременната европейска политика, която отново и отново изкачва спиралите на стапуквото на студената война подъ формата на съвременни ценности и стандарти? Защото денационализаторската и асимиляторска политика къмъ коренното славянско християнско население въ Р. Македония, суречъ българите, превърнати отъ сърбите, а следъ това отъ мѣстните управляващи въ стратегия на Варварския имъ антибългаризъмъ, не датира нито отъ 1945, нито отъ 1991 или 1999! Вече цѣли 124 години Македонскиятъ въпросъ е кървящата рана въ снагата на майка България!

Сто девадесет и четири страдатъ, борятъ се и умиратъ българи съ отворени очи отъ гвемътъ страни на най-добре “укрепената” вѫтрешноевропейска граница - границата между Македония и България...

“Македонскиятъ езикъ”

Съвременната историческа наука сочи, че въ архивите нито на Руската, нито на Османската империя са налице исторически данни за т.нр. македонски езикъ. До Ньой-

ския договоръ (1919 г.) езикътъ на коренното славянско християнско население въ Вардарска Македония или “Вардарска бановина” пише на “илинденски правопис”, т.е. на приемата отъ българската държава книжовна норма следъ Освобождението и говори диалекта на западнобългарските говори.

Правителството на Ал. Стамболийски презъ 1921 г. въвежда “дружбашки” правописъ, който среща радушенъ приемъ средъ комунистическите срѣди въ страната, включително и срѣдъ представителите на македонско-българските комунисти - ВМРО (обединена). Презъ 1926 г. тази организация издава въ Прага брошура “Изменнициятъ на македонското гѣло”, въ която ятоварата буква “ќ” е заместена навсѣкъде съ “е”.

Коминтерновската резолюция отъ 25 февруари 1934 г. замвърждава правата на ВМРО (об.) да “биде лозунгътъ за правото на нацията на самоопределение до отдељане и завоюване на независима, обединена македонска република”... Борбата срещу всѣкакви прояви на “национална гнѣтъ” включва и “правото на родень (т.е. македонски!) езикъ”. Както се казва, коментарътъ е излишенъ!

Следъ комунистическия превратъ въ България безродните слуги на Сталинъ поставятъ въпроса за създаване на новъ правописъ. Въ подготовката на проекта, който по-късно става законъ, взиматъ участие Хр. Радевски, Л. Стояновъ, Г. Караславовъ. Въ Вардарска Македония стражарите на македонския борщевизъмъ не закъсняватъ съ действията си. Създава се комисия за промѣна на правописа - Василь Ильовски, Венко Марковски, Георги Киселиновъ, Хр. Зографовъ, Крумъ Тошевъ и др. На 7 юни 1945 г. се извършва погромътъ върху българската азбука – премахватъ се голѣмиятъ еровъ знакъ “ъ” и малкиятъ еровъ знакъ “ъ”, замества се “ї” съ “ј”, въвеждатъ се срѣбъските лъ, нъ, с.

Предписанието на сърбина Вукъ Караджичъ - “пиши као што говоришъ” става законъ на декретирания “македонски езикъ” съгласно сталинските указания! Въ езика маово се въвеждатъ сърбизми, въпоследствие латинизми, англицизми, въ степенъ, която затруднява гори общуването между родните говорещи и внучи въ Повардарието.

Отродяването по комунистически образецъ не свършва обаче дотукъ! Дветѣ “братски партии” – БКП и ЮКП – се разбиратъ за преподаването на “новия езикъ” въ Пиринска Македония; тук пристигатъ масово учители от Скопие да го преподаватъ на младите българи! Слава Богу, че това се върши само до 1948 г., защото днесъ въ България нѣмаше да съществува само ОМО “Илинденъ”.

Престъпленията на комунистическия режимъ въ България до 1989 г. въ постмодернния период и до днесъ не намиратъ нито

нуждата юридическа санкция, нито морално или идеологическо осъждане на държавно равнище. Дори по-лошо – прочути “сини” политолози като истински внуци на своите създатели – сталинските комунисти, предлагаха създаването и отпечатването на “Македонско-български речникъ” през 1999 г. Либерална Европа възприема безпроблемно пъкъ статуквото от 1919 г. насамъ – нали има документи на Съвета на Европа по въпроса, а законът си е законъ! Sic transit gloria mundi!

(Следва)

Мечтата

“Въковната мечта на човѣчеството е идеалната държава, въ която е отстраненъ главниятъ разрушителенъ елементъ – антагонизъмът между богатството и бедността.”

Платонъ

Предизвикала бунтове, въстания и революции, мечтата, окъпана въ реки от кръвь, достигна и нашето време.

Измислено е народовластието като символично зариване на пропастта между богатството и бедността.

По различно време, на различни места демокрацията се появява не съ едно и също лице, на едно място като **абсолютна** и неограничена, на друго като **привидна**.

Тоталитарни режими се криятъ подъ нейната маска така добре, че основната част от общество то ги приема безъ колебание, защото е защитено отъ произвола на монополът и престъпността и материално обезпечено отъ сила държавна властъ, която справедливо разпределя общественото богатство.

Къмъ демокрацията, която сега познаваме у насъ, се отнасяме съ определено недовѣрие. Не е ли това предизвикателство да бѫде създадено нещо по-добро, което да не обезличава държавата и да не генерира престъпност и конфликти на социална основа. Въ замѣна на това демокрацията предоставя свобода въ излишъкъ, която не може да се консумира отъ множеството бедни, които сѫ премного зависими, за да бѫдатъ наистина свободни.

Сега, когато плахо мъждука надежда следъ десетилѣтия безвремие отново да имаме нормална държава, трѣбва ли само да чакаме нѣкой да я изгради, или съ обединени усилия да градимъ така, че да бѫде отстраненъ главниятъ разрушителенъ елементъ на държавата, за който говори древногръцкиятъ философъ.

Съ галопиращия устремъ и при условията, които изпълняваме, има вѣроятност следъ години като едни отъ последните да стигнемъ тамъ, кѫдето вече сме били, ала не като държава, а като географско понятие и само съ представители на народъ, който вече нѣма да го има.

За да ни има, сами трѣбва да избираме своя пътъ и ние да решимъ каква да бѫде нашата държава. Дано не бѫде абстрактна или тоталитарна демокрация. Като **нормална** държавата ни ще бѫде поблизо до въковната мечта на човѣчеството.

Трудно ще бѫде единни да опредѣлимъ бѫдещето си сега, когато надвисва опасностъ да се разединимъ на свободни демократи, на лишени отъ свобода демократи или поробени такива.

Добромиръ Ивановъ

Да помислимъ върху това: България и монархијата

Стремежът на народите през първата половина на XX век е насочен към извоюване на основните свободи и политическа независимост, социални реформи и справедливо разпределение на благата.

Единъ анализъ на политическата действителност в Европа показва, че съ малки изключения републиките също постигнали известни социални реформи, но съ цената на кървави революции и като последица на които от тях също страдали и продължават периодически да страдат от **политическа нестабилност, която заплашва личните свободи и постигнатите успехи**.

Възможността на комунистическата диктатура, поне на теория, се съпътства да разпредели благата и да измени социалния редъ въз основа на материални постижения, въпреки че не прилага най-подходящия икономически методъ. Във всички случаи комунистическият режим се оказа далечъ неспособен да запази личните свободи и той е изправен днес във криза, във почти всички страни, преди тежките проблеми на приемственост и подновяване. Във България, по всеобщо признание, нямаше големи лични богатства, нито крайна бедност. Наложеният ни чрезъ чужда намеса, по предварително решение на великите сили комунистически режимъ, се оказа само вреден за българския народ, за съществуващия социален редъ, разпределение на благата и основните свободи на гражданина.

Истината е, че монархијата е форма на управление, която по единъ рационаленъ начин е призвана да проведе социални реформи и постигне справедливо разпределение на благата, по-голямо икономическо раз-

витие и цялостно гарантиране на всички свободи и завидна политическа стабилност. Безъ да се откажеме от стария континентъ, Белгия, Дания, Холандия, Англия, Люксембургъ, Гърция, Норвегия и Швеция представляват красноречивъ примеръ на горното твърдение.

Казаното за монархијата означава ли, че тя е универсална форма на управление, която разрешава всичко? По никакъвъ начинъ, обаче като форма на управление, толкова стара, колкото републиката, монархијата е по-подходяща, по-съвършена и по-ефикасна политическа система.

Монархијата при конституционно управление, опираща се на избрано чрезъ свободни избори народно събрание, не може да стане оръдие във ръцете на една или друга страна, чиято единствена цел е личното благодетелство за смъртка на народа. Конституционната монархия е инструментъ във служба на народа и двигател за икономическо благополучие и социална справедливост, както беше във България, когато Търновската конституция беше във сила.

Следът Втората световна война нямаше сържави, прибръзано или подтикнати отвънъ, събориха монархическото управление, съмѣтайки, че монархијата задушава свободата и задържа социалните реформи, като пречи на прогреса. Това не донесе очакваните резултати, а напротивъ - създава по-благоприятни условия за комунистическите цели и домогвания.

Отъ друга страна, народите, които следът трагедията на последната световна война благодарение на благоприятното състояние на политическите условия запазиха монархическата форма на управление,

нагаждайки институцията къмъ изискванията на времето, съ тъзи, които днесъ се раздватъ на социална и държавна устойчивост и високъ жизненъ уровень.

Ние сме за монархията въ България, водени не отъ носталгия и сантименталност. Ние я защитаваме изключително заради нейните преимущества и практическото ѝ като форма на управление, която най-добре отговаря на специфичните български условия.

Изтъкнатите преимущества на наследствената монархия доказватъ, че тя отстранява многобройните рискове при изборъ на върховната държавна власт, което отъ своя страна осигурява пълна свобода на народа при упражняването на неговите съвременни права да избира своите представители, които да ръководятъ неговите съдбини безъ опасност краини елементи да се възползватъ и възможностъ да подронятъ устроите на държавата.

Конституционната наследствена монархия гарантира приемствеността във днешния хаотичен свят; независима като върховна магистратура, факторъ отъ първостепенно значение, но трудно приложимъ при друга форма на управление, конституционната монархия дава възможност да се избератъ най-способните личности въ управлението на страната. Тя упражнява уравновесяваща сила и е гаранция за непрекъснато запазване на народните интереси, тъй като стои надъ партийните спорове и домогвания, на които народът не се доверява много. Короната гарантира законното застъпване на различните политически течения, т.е. осигурява свободното изразяване на народната воля при избора на законодателната власт.

Макаръ че комунистическият режимъ въ България успѣ съ цената на много кръвъ,

сълзи и мизерия да постигне известни резултати, несъразмерни съ положението на съдъствата и народните страдания, той е предизвикалъ дълбока и въ много случаи ненуждна промънка, която би могла да бъде избъгната при конституционно-монархическото управление.

Следът двадесетъ години комунистическа диктатура и тоталитарство е налице днесъ повече отъ всъко го въ цѣлата страна, срѣдъ работници и селяни, чиновници и интелектуалци, срѣдъ учащата се младежъ, военните и дори срѣдъ партийните кадри, всеобщото желание и стремежъ за свобода и независимост, жизнено необходими за всъко човѣшко сѫщество.

Българската монархия, съ своята славна многовѣковна история, ще допринесе за бѫдещето възстановяване и гарантиране на потъпканите свободи. Това е първата и най-важна цел и задача на българския царь, символъ и олицетворение на българското народностно единство. Не се касае да се отхвърли безогледно онова, което е положително, нито да се отрекатъ полезни социални мѣроприятия, нѣщо повече, монархията, благодарение на нейната уравновесяваща сила, е единствената форма на управление, способна да запази спокойствие и безприестрастие, за да бѫдатъ избъгнати анархията, безредието и безогледните домовнания за заграбване на властта.

Бѫдещето на България безъ монархия води къмъ политическа неустойчивост или диктатура. Единствениятъ изходъ за нашия народъ къмъ една свободна и истински демократична форма на управление безъ неизбежни сътресения и кризи е монархическата институция. Съ огледъ на бѫдещето само монархията може да осигури добруването на нашия народъ, независимостта на българската държава и свободното неудържимо развитие на българския творчески духъ.

Отъ архивите на БДКП (1993-1994 г.)

Достойни за Родината си

Идеята за създаване на Български детски и младежки парламент (БДМП) се ражда през 1998 г. БДМП е инициатива на група ученици от София, задъ която застава Държавната агенция за младежъта и спорта. От 1999 г. представители на организацията участват редовно във сесии на Световния парламент на децата във Хелзинки подъ егидата на "Санта" (финландска организация за миръ във свѣта), а през 1999 г. въ работата на СПД във Париж, организирана от ЮНЕСКО и съ домакинството на френската национална асамблея. Тогава 350 деца от 175 страни, между които и България, приемат и изработват Младежки манифест за ХХІ вѣкъ. Въ следващите години той бива връченъ на правителствата и парламентите на страните, участвали въ изготвянето му, а през 2000 г. и въ ООН.

На 8 ноември 2001 г. представители на Българския детски и младежки парламент тържествено внесоха манифеста и въ 39 НС на България. Това събитие бѣ част от стартираната два дни по-рано есенна сесия на БДМП. През април с.г. бѣ учредена Асоциация "Български детски и младежки парламент". Неинъ основател и председател е г-жа Виолета Еленска – едно от първите златни момичета на България по художествена гимнастика. Така доскорошният доста пренебрегванъ от управляващите проекти на ДАМС прерасна въ независима неправителствена организация, която работи по проблемите на младежите във България съ самите младежи. Асоциацията е и издател на първото по рода си национално младежко издание, правено изцѣло от ученици - в. "Бѫдеще". Неговъ създател и главен редактор е ученикът Атанасъ Лозановъ, който определя постиженията си като естественъ резултат от работата си въ идеиния предшественикъ на "Бѫдеще" – в. "Полетъ". Редомъ съ актуалните и злободневни теми, по страниците на своя вестникъ младите българи не пропускат изконните национални добродетели и съ патриотични и емоционални слова поддържат живъ духа на своите деца въ кръвта на своите връстници.

Те вѣрватъ, че България ще пребиде само ако всички младъ българи отговори съ всеотдайност на дълга си да отстоява и утвърждава българското, да се вслушва въ завета на предците и да изкове самъ достойно бѫдеще за себе си, за връстниците си, за родителите си, за страната си.

Вестникъ "Бѫдеще" се разпространява чрезъ собствена мрежа въ училищата въ цѣлата страна, а като всички новъ стартъ, се нуждае отъ подкрепа и на сърдечие. Ако и вие сме така, подайте ни ръка, за да постигнемъ заедно живота, за който всички българи мечтае, живота, който всички родолюбивъ и съвестенъ българи заслужава.

Ние, младите българи, вѣрваме, че можемъ да промѣнимъ и превърнемъ България въ достойно място за живѣене, но преди това трѣбва да докажемъ, че сме достойни за Родината си.

Есенна сесия на Българския детски и младежки парламентъ

Националенъ младежки вестникъ "Бѫдеще"

Вестникът на младите българи

www.future-bg.cjb.net

e-mail: futurebg@abv.bg

На вниманието на редакцията

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Смѣтаме за свое задължение чрезъ сп. "Борба" да доведемъ до знанието на българската общественост и на българите, живѣещи извънъ България, нашата инициатива за създаване на общъ фронтъ въ подкрепа на правителството на България, ръководено отъ Негово Величество Симеонъ Втори, въ борбата му за миръ, напредъкъ и социаленъ прогресъ.

Време за колебание нѣма.

Утрешниятъ ни денъ зависи отъ днесъ.

Молимъ да уважимъ искането ни за публикация.

С почитъ, за орг. комитетъ Цанински

Н. В. Симеон II
министръ-председател
на Република България

Ваше Величество,

На съвместно съвещание на ръководството на Съюза на репресиранныте след 9 септември 1944 г., ръководствата на 12 гражданско-граждански съюзи в Шумен (а именно: Съюз на пенсионерите, на инвалидите, на военноинвалидите, на ветераните от войните, Регионален съвет на КНСБ, офицери и сержанти от запаса, тракийски дружества, Отечествен съюз, Християнско-православни многодетни семейства, Регионален съвет "Подкрепа", Демократичен съюз на жените, ОКЗНИ) по проблемите на борбата срещу корупцията в нашето общество, единодушно се реши:

1. Решително заставаме зад усилията на правителството на НДСВ за обуздане и пресичане на корупцията, обхванала всички етажи на властта, добила особено фрапантни форми по време на управлението на Иван-Костовото правителство.

2. Решително подкрепяме борбата на всички специализирани органи в България: МВР, следствие, прокуратура с престъпността и корупцията на всички равнища.

3. Настояваме борбата срещу корупцията да се доведе до своя логичен край. Не само да има констатации, но и да се потърси наказателна отговорност с цялата строгост на закона от всички нарушители по всички етажи на властта, без оглед на цвят и ранг.

Съображенията ни са: Недопустимо е да няма нарушения в редица приватизационни сделки, а да има новобогатиши с явно престъпен капитал (каквито са случаите с костовите емисари в Шумен). Съвсем не е достатъчно да се визира само формално-правния аспект на дадена приватизационна сделка. Необходимо е стриктно да се прилага американският модел – при влизане във властта (законодателна, изпълнителна, съдебна) да се регистрира входящият капитал (движимо и недвижимо имущество) и то не само на титуляра, но и на неговите родственици, а при изхода – да се извърши прецизна регистрация на този капитал. При липса на законно доказан такъв да има следствие, прокуратура и съд.

Затова е необходимо всички честни и почтени български граждани, независимо от цвят, ранг, пол и вероизповедание, да подкрепим усилията на министър-председателя г-н Симеон Сакскобурготски и неговото правителство за премахване на престъпността и корупцията, за да може наистина да бъдем поканени за членство в НАТО и ЕС, за да не станем "аборигените" на Европа и на Балканите.

С почитъ:

За гражданско-синдикално-граждански комитети Б. Цоков
За Съюз на репресиранныте след 9 септември 1944 г. Ц. Цанински

ГЛЕДИЩА

Уважаеми
г-нъ Цвѣтковъ и
“Здравей, България”,

Къмъ Васъ се обръща Илиевъ отъ София. Поздравявамъ Ви за хубавите предавания.

I. Преди време Вие задавахте следния въпросъ: “Какво ще направите, ако сте премиер?” **Какво** конкретно ще направите и **какъ?** Само да се посочват грешки, безъ да се посочва “какво и какъ”, е повече отъ половинчата работа. Почти винаги не се посочва генезисът на грешката, а той съдържа въ себе си много нѣща относно “какво и какъ”. Тъй че Вашите въпроси къмъ хората тръбва главно и винаги да бѫдатъ **“Какво и какъ да се направи”**.

II. Преди време Вие третирахте проблема за нашите политици, защо нѣмаме добри политици и съответно имаме ли зрѣли избиратели. Този проблемъ тръбва да се третира, чини ми се, въ всъко предаване. Впрочемъ политикътъ въ известенъ смисъл покрива държавника.

Ние нѣмаме добри държавници, защото:

1. Имаме пропорционална избирателна система.

2. Нѣмаме медийни закони. Защо например не въведемъ английските закони, щомъ тамъ има добри медии? Въ Англия има добри медии не защото англичани иматъ съобразовани и по-морални отъ насъ, а защото въ Англия има добри медийни закони. Много наши съмишленици идватъ отъ Англия, но никой не е помислилъ какъ тѣзи медийни закони да бѫдатъ внедрени у насъ.

3. Имаме недобъръ законъ за партиите, да не кажа лошъ.

4. Не познаваме историята, нашата и на околните държави.

5. Нашето образование съ общество-

но-политически проблеми не се занимава. Въ обучението се говори за амбици, бактерии, химикали, математика и подобни. Чърчиъ З пѫти е оставилъ, защото е искалъ да стане държавникъ и не е искалъ да получи такова изключително природно образование (на природни науки).

6. У насъ има сили, които съ постоянство и упорство работятъ всъки потенциаленъ държавникъ да бѫде елиминиранъ по най-бездобразенъ начинъ.

III. Тръбва да имаме смесена избирателна система. 180 депутати да се избиратъ по мажоритарната система и 60 депутати – по пропорционалната. Това означава да имаме 180 мажоритарни района и единъ пропорционаленъ районъ – цѣла България.

Мажоритарната система има следните решаващи, главни предимства:

1. Въ парламента попадатъ личности. При пропорционалната система попадането въ парламента зависи само и единствено отъ партийното рѫководство, по точно само и единствено отъ 3-4 сиви кадровици. Днесъ съществуващата избирателна система не се различава отъ избирането на Т. Живковъ относно селекцията на депутатите. 5-6 души решаватъ кой ще бѫде депутатъ и следъ това рекетиратъ симпатизантите си съ партийно изготвените листи.

2. При мажоритарната система има прѣка връзка между депутатъ и избиратели презъ цѣлия мандатъ на парламента. Депутатътъ презъ цѣлия мандатъ е пропагандаторъ на политиката на партията си. Депутатътъ има възможностъ да разбере оценката на избирателите относно политиката на партията си.

3. Единствено мажоритарната система дава възможност партиите да иматъ демократично избрано рѫководство и като рѫководството на партията се провали, по демократиченъ начинъ да го ѹде

ново ръководство. Мажоритарната система позволява партиите да имат механизъм за демократичен избор и промяна на ръководството. При такъв механизъм няма разцепване на партията, въ

жавата няма 100 партии. При пропорционалната система ръководството на партията се избира и промяня само отъ същите кадровици. И затова нито старото, нито новото ръководства са добри.

Грешният ходъ

Не разбра или не поискаша да разбере г-н Иван Костовъ, че българският народ е изморен отъ десетгодишното прехърляне на политическата тонка между СДС и БСП през, по време на и следъ парламентарните избори през юни 2001 г. Ако беше проумялъ това, нямаше да хвърли цълата си енергия въ борба съ "Национално движение Симеонъ Втори" и неговия лидеръ, служейки си съ най-долни инсимиации. Той успя по съдебен път да възпрепятства легитимиране на Движението, но не успя да възпре стремителния му ходъ къмъ властта. Компроматът, които медийно "подхвърли" срещу лидера на Движението Негово Величество Симеонъ II, не намериха отзивъ въсръдъ на народа. Напротивъ, неговите апаратни игри (съдебни и компроматни) допринесоха още повече за популяризиране на новата политическа сила начело съ царя. Въ необузданата си ярост срещу Движението той използва дори ромската организация "Родолюбие 2000" и комунистът на Владимир Спасовъ, безъ да съобрази, че съ това показва духовната си близостъ съ тяхъ. Неподходяща се оказа и хвалебствената статия на г-нъ Филипъ Димитровъ въ в. "Вашингтон постъ", съ която той не допринесе за популяризиране на лидера Костовъ, дикредитирайки се през четиригодишното си премиерство. Тази излизаша отъ рамките на обикновена предизборна борба "костовистка" кампания срещу царя и движението му беше основната причина народът да направи преоценка на подкрепата, която гаде на СДС при изборите през 1997 г. и на парламентарните избори през 2001 г., да покаже на костовизма червенъ картонъ.

Въ интересъ на истината трябва обективно да приемемъ, че до голема степенъ това костовистко поведение доведе и до провала на г-нъ Петър Стояновъ за втори президентски мандатъ.

А. Стояновичъ, Бургасъ

Кой спечели

Държавата? Народътъ или тъснъ кръгъ отъ икономически играчи, задъ които стои политическият елитъ, е въпросътъ, на който крайно време е да се отговори еднозначно.

Комунизмът като система се провали не толкова защото обществото го отхърли, а защото въ негата му избуха противоречията за властъ. Промяните, настъпили въ комунистическите държави, обособили се като система, бъха извикани на животъ, за да консолидиратъ редиците имъ като последна мярка за оцелеване. Абдикiranе отъ политическата властъ, но запазвайки икономическата, беше основниятъ стратегически ходъ въ сценария "Вълкъ въ овча кожа". България като част отъ тази система не направи изключение.

Въ сръбата на 80-тѣ години на миналия вѣкъ вече бѣше ясно, че началото на края на комунистическата ера е близко. Трѣбаше нещо да се направи, за да се съхрани номенклатурата, която ще бѫде изхвърлена задъ борда съ загубване на политическата властъ. Това нещо бѣше направено съ един указъ, носещъ номер 56, съ който се разрешаваше частниятъ секторъ да навлезе въ икономиката. Или иначе казано, да се гаде възможностъ отъ държавния капитализъмъ да се създаде частенъ, който да се концентрира въ рѫцетѣ на тѣзи, които ще трѣбва да се простятъ съ екстремъ на властта. На тази основа бѣха създадени стотици задгранични дружества съ българско участие, които следъ промѣната отъ 1989 г. станаха акумулатори на преминаващимъ задъ граница държавни икономически ресурси. Така бѣха създадени фирмите "Англия лимитедъ" – Лондонъ, съ предприятие собственикъ въ България – ДФ "Балканкаримпексъ" и директоръ въ Англия Ст. Пеевски и Д. Георгиев, "Балкан Холидейсъ" – Лондон, съ собственикъ въ България ДФ "Балкантуристъ" и директори въ Англия Гоцеъ, Великовъ и др., "Медлинъ" – Лондонъ съ собственикъ въ България ДФ "МАТ", "СКОБУЛ" – Лондонъ, "Баймаксъ" – Лондонъ и още, и още, които въ никакъвъ случай нѣматъ интересъ фирмите собственици въ България да бѫдатъ бързо раздържавени. Бързата приватизация на държавната собственостъ въ България означава край на тѣзи задгранични фирми, а това отъ своя страна води до свиване икономическите възможности за наливане на финансови средства въ касите на "майката" режисьоръ – кадрите на бившата комунистическа партия. Ето защо икономическата реформа въ България върти на празенъ ходъ. Ето защо България въ момента е заложникъ на предварително подгответия отъ комунистите сценарий. Запазвайки икономическата властъ, следъ "бурята" отново да бѫде обладяна политическата, икономически доноръ на което сѫ задграничните подставени играчи.

Г. Петровъ, Ямболъ

ДИСКУСИЯ

Накъде отиваме

Въ брой 3256 отъ 14 февруари 2002 г. в. "Стандартъ" публикува дискусия, въ която взематъ участие: в. "Стандартъ", доц. д-ръ Боянъ Дуранковъ, д-ръ Никола Михайловъ, г-нъ Василъ Гарнизовъ, г-жа Емелъ Етемъ, проф. Петъръ-Емилъ Митевъ и доц. Божидаръ Димитровъ.

Изказванията на участниците въ дискусията предаваме съ съкращения.

"Стандарт": България ще продължава да изпитва големи напрежения по една причина: тя все нещо не е преживяла, все нещо не е обяснила въ своята история. Затова решихме да поканим хора, които могат да говорят пред обществото от различни ъгли за това, което страната ни не преживя през последните години. Затова, което БСП, СДС и цялата ни държава като икономическа и морална система не преживяха. Ако гласно говорим за тези неща и помогнем на обществото да ги надживее, може би ще бъдем полезни.

Васил Гарнизов: Просветените глави въ България се вълнуват от въпроса какво се случи през последните години. Отговорите са край-

но разнообразни. И крайно митологични – велики сили или част от тях, които не ни обичат, спретнаха заговор и свалиха елита от управляващи и сега се чудим какво да правим с новите управляващи.

Доц. Божидар Димитров: А всъщност никоя от великите сили не се интересува какво става въ България, кой и как управлява. **Като историк би трябвало да говоря първи.** Но ми е трудно. Защото ми липсват документи. Външни – за да разбера какво се е случило въ Малта през 1989 г. И малко преди това, когато Горбачов подписа разни договори. Какви ангажименти са поети, има литайни клаузи по публично обявения договор. Как с

този договор гвата блока са разбраха как ще продължи да живее занапред светът.

Според мен все пак тайни клаузи е имало. И първата от тях е: Източният блок начало със СССР поема ангажимента да стане демократична общност, да приеме пазарната икономика. Вторият въпрос е бил истински важният – кой ще бъде подготвен да управлява и кой ще бъде политическият елит. Тези въпроси не може да не са разисквани.

Не знам, нямам документи, за да разбера кои са контролирали прехода. Тези хора обаче съзнателно или несъзнателно създадоха некачествен, нефункционален елит.

Емел Етем: Всички ние участвувахме в прехода през тези 12 години. Съгласна съм, че всичко се е случило не само благодарение на желанието на българския народ да се освободи от тежката тоталитарна система. Смятам обаче, че сме имали възможност и ние да поставим нашите условия на масата. Наблюдавам всеки държавник, който седне на висок стол от 12 години насам. Защо в даден момент този човек, който е бил част от нас, защитавал е същите тези, изведенък става различен?

В. Гарнизов: Оформиха се две много крайни тези. Други ни пишат историята, българинът беше лишен от избор. За определени среди обаче важи възгледът, който описа г-жа Етем: ние сами си пишем историята.

Проф. Петър-Емил Митеев: Говорим за уроци. В Малта бяха определени правилата на играта, а не кой играч на новата писта докъде ще стигне и какво постижение ще има. Правилата бяха променени. Това е стратегическо решение. Ако искаме да вървим напред, ние преди всичко това трябва да разберем.

Най-острият дефицит по време на нашия преход е дефицитът на политическа рационалност.

Пропуснати са възможности за модернизация на промишлеността и на селското стопанство. Страната се десиндустриализира. Вместо модернизация на селското стопанство ние се връщаме към 1939 г. Вместо модернизация на образоването ние закриваме училища или не сме в състояние да ги осигурим с елементарни пособия.

Е. Етем: И некачествено преподаване в училищата.

Проф. П.-Е. Митеев: Пропусната възможност е и това, че обществото трябва да инвестира в младежта. Страна, която иска да направи огромна крачка в своята собствена история, трябва да заложи на младото поколение.

“Стандарт”: Обаче ние не сме излезли от съръхпартизирането на политическия живот. Защо?

Проф. П.-Е. Митеев: Във всеки случай беше направена крачка или беше обещавана крачка в тази насока. Фактически възникна движение, което досега още не е конструирано като партия. Съвременните политически пространства наистина са структурирани като партийни. Въпросът дори не е точно в това. Въпросът е до каква степен властта се използва като самоцел, до каква степен тя се превръща в средство за утвърждаването на “нашизъм”. На този “наш” кръг от съпартийци и партизани, в новия стар смисъл на думата. До каква степен властта попада в хора, които принадлежат на определена партия, но работят за решаването на обществените проблеми или фактически става трансмисия към концентрирането на власт за сметка на обществото.

Е. Етем: Според мен бедата на България е, че не изградихме правила на играта, не очертахме националните приоритети. Не можеш да изведеш приоритети ЕС и НАТО. Говоря за приоритети като туризъм, икономика, образование, младежи. Те трябва да бъдат степенувани. И да се следват без значение кой цвята на власт. Второто пропуснато нещо е контролът. Това, което направихме през тези 12 години, е безхаберие и липса на контрол. Говорим за приватизация – къде е приватизационният контрол?

Д-р Николай Михайлова: Един от големите въпроси е кога ще свърши търпението на българина. Върху него не размишляваме. Част от неудачите на българина и на българския народ са свързани с това, което бих нарекъл култура на егоцентристката риторика. На един говор, който не изразява нищо друго освен перспективата на някакъв вариант на личен интерес - партиен, клиентелистки или биографичен. Защото има вариант да останеш клиентелист на собствената си биография. Възможност да вкусим свободата

Б О Р Б А

сме имали и по време на нашия социалистически режим. Но нямаме памет за такова въкусване, защото не сме се решили да експериментираме със свободата, когато това беше рисковано. Мислите ли, че това не рефлектира върху днешния дух на българина? Ние нямахме съпротива срещу това оскърбление на човешката природа, наречено комунизъм.

В много дълбоко равнище на нашия политически опит съществува травмата на националната схизма на разкола и на фанатизма, на отказа, ако щете. Тези, които оживяха като клакьори на един режим, не могат да простят на другите. Те самите са в режим на драматична гузност, работят върху вината, но работят по патологичен начин. Те всъщност не прощават никога и никому чувството си за гузност и съзнателно или не-

съзнателно саботират консенсуса на българите в етап на криза. Българите не могат да отделят собствените си приоритети. Те нямат навика за цивилизирано живееене и не са стабилизиирани в памет, която би им предложила модели за исторически кураж, толкова необходим за този преход. Той трябваше да бъде подпомогнат от един елемент на съгласие за приоритетите и отказ да участват в тези непримирими антагонизми на борбата за собственост и на борбата за заличаване на сектори от биографията.

“Стандарт”: Значи всеки един от нас мрази себе си, а оттам и останалите поради факта, че не беше свободен при комунизма да се съпротивлява. И сега си отмъщаваме за това – защото ние не избрахме да се съпротивяваме.

ПИЩАТЬ НИ

Уважаема редакция,

Получавамъ редовно “Борба” и затова ви благодаря най-сърдечно. Презди въсъ също много редовно получавахъ списанието от Ангел Тодоровъ отъ Канада, който беше голѣмъ мой приятел.

Димитър Ралевъ, Ивайловградъ

Уважаема редакция,

Най-напредъ искамъ да Ви благодаря, че редовно ми изпращате списание “Борба”, което чета съ удоволствие. Радвамъ се на решението то да се издава на два месеца.

Съ уважение И.С., Асеновградъ

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Съ настояещото желая да изразя категоричната си подкрепа за “Политическата декларация на български общественици”, публикувана въ януарския брой на сп. “Борба”. Особено впечатляващо е последното изречение, което ще си позволя още веднъж да цитирамъ: “Запазвайки нашите идеини и политически различия по много въпроси отъ вътрешното изграждане на отечеството ни, ние заставаме категорично задъ българското правителство и неговия премиеръ, задъ българския парламентъ, задъ президентската и съдебната институции, за да могатъ тъ да действать съ по-голѣма решителност и увѣреност въ настъпващия периодъ на национално и световно изпитание.”

Къмъ това бихъ прибавиль само още едно: “Въ името на България!”

Дипл. инж. Г. Чаракчиевъ, Хемницъ, Германия

Драги Спасовъ,

Приемете моите най-сърдечни благопожелания за успѣхъ и новъ живот въ демократична България. Благодаря за редовното изпращане на списание “Борба”, което е носител на патриотичния духъ и българщината. На Васъ да дава Богъ крепко здраве, за да бѫдете винаги така ефикасенъ въ борбата за демокрация въ България.

Мадамъ Франгова, Парижъ, Франция

Уважаема редакция,

Редовно чета списание “Борба” и всичко, що се пише въ него, го приемамъ като насяща храна. Безъ него въ живота си чувствамъ не малка празнота и то, списанието, за менъ е: национална и патриотична, и идеологическа храна.

Моля Ви да бѫда ощастливънъ, като ме уважите да бѫда получател на сп. “Борба” и презъ 2002 г.

Борисъ Йордановъ, членъ на БДФ, Пловдивъ

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, Инк.

Уважаема редакция,

Азъ съм строителен инженеръ, пенсионеръ, роден и живеещ и по настоящемъ въ София. Съвсемъ случайно ми попадна брой 1 на сп. "Борба" и останах изуменъ, че не знаехъ за неговото съществуване. Съ най-голямо внимание го прочетохъ от края до края и бяхъ безкрайно доволенъ и щастливъ, че се запознахъ съ него.

Изпращамъ ви това писмо съ горещата молба и големата надежда, че ще бъда включенъ въ списъка на получателите на списанието.

Предварително изказвамъ благодарността си.

Никола Алексиевъ Бояновъ

Уважаема редакция,

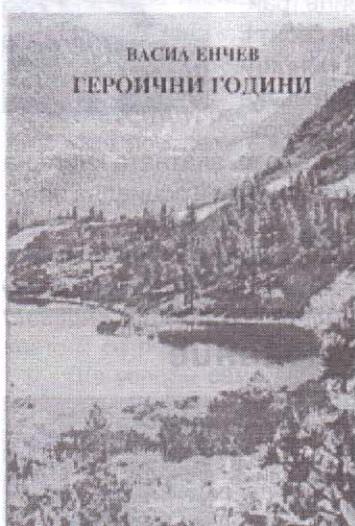
Съ настоящото потвърждавамъ получаването на сп. "Борба" за 2002 г. Като бившъ легионеръ съ интересъ го чакамъ, защото въ него намирамъ за онова страшно минало, което преживѣхме, както и сега да прочета, че живѣхъ свободно, но трудно.

Списанието не го задържамъ, а го давамъ да го четатъ мои близки и приятели, които не го получаватъ.

За България!

Ваш Жико Цанковъ Дочевъ, Велико Търново

Нови книги

Презъ 2001 г. издателство "Народень будител" - Варна, издае седемнаесетата си поредна книга - "Героични години (Изъ живота на единъ политически емигрантъ)". Авторъ на книгата е нашъ политически емигрантъ, живеещъ въ САЩ и нашъ съдейникъ и приятел - д-ръ Василь Енчевъ.

Издателът Димитър Бояновъ казва: "Когато четяхъ неговата проза и поезия - неговите спомени отъ ученическите години - малките "русенски" истории, изумителния "Етионски дневникъ", за който може да се съжаляван, че е толкова кратъкъ, и онези шедьоври "Лавина", "Молла", "Майката на Алемъ", които, мисля, няматъ аналогъ въ нашата литература, постепенно осъзнахъ специфичния стилъ на един талантъ."

Книгата може да се получи за България и Европа отъ издателство "Народень будител" - Варна, ул. "Василь Кънчевъ" № 6, тел. (++359 52) 824 078, а за САЩ отъ редакцията на сп. "Борба" на адресъ: "Borba", P.O.Box 46250, Chicago, IL. GO646, USA..

Въ редакцията на "Борба" могатъ да се поръчатъ следните книги:

"История на Източния въпросъ" отъ Б. Петровъ, 740 стр. - \$ 14

"Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България" отъ д-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 10.

"Прощавай, но не забравяй" отъ Радославъ Нейковъ, 420 стр. - \$ 12.

"Ако не бъше" отъ Евстами Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ д-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

"Отецъ Боянъ Саръевъ" отъ Есапчето - \$ 7.

"Превратни времена" - стихове и драматичен диалогъ отъ Василь Енчевъ - \$ 10.

"Съдба и безсмъртие", стихове отъ Василь Енчевъ - \$ 10.

"Шесто за настъ и ние за Шесто" - II преработено и допълнено издание отъ Стефанъ Чаневъ - \$ 8.

"Българскиятъ национализъмъ" отъ Димитър Х. Поповъ - \$ 8.

Въ цената сѫ включени пощенските разходи.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите. За да се избегнат високите такси при изваждане или осребряване на чекове във валута, различни от тези във съответната страна, помощта да се изпраща:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, България

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA.

(От Европа помощта във валута могат да се изпращат и на адреса ни във България.)

Скърбни Вести

Почина

д-ръ Владимиръ Абаджиевъ

Бъше заместникъ-председател на БДФ, народен представител и дългогодишен председател на Агенцията за чуждестранна помощ. Мъжъръ политик и общественик, който ще остави трайни следи върху съдържанието на съдийниците си от Българския демократически форумъ, колегите си народни представители и служителите във Агенцията за чуждестранна помощ.

На опелото във черквата на Софийските гробища да засвидетелстват своята почина и дълбока скръбъ бъха дошли народни представители, общественици и граждани.

Българският национален фронт (Инк.) се прекланя предъдължето на патриота и човека д-ръ Владимиръ Абаджиевъ.

Вечна да бъде паметът му!

Президиумъ на БНФ (Инк.)

В Сао Пауло, Бразилия

Почина

г-ръ Илия Поповъ

Членъ на ЦУС на БНФ от началото до края на живота си - достоен български патриот и родолюбецъ, посветил целия си живот във служба на народъ и Родина.

Богъ да го прости!

БНФ

Петъ години безъ Василь Златаровъ

Има хора, за които не се говори, когато времето на небитието ги покрие съ забвение. Василь Златаровъ е оставил трайни следи върху сърдцата на своите съдийници съ своята принципност и високъ патриотичен духъ, които са примеръ за подражание и името му ще остане върху златната книга на борците за национално единение и социална правда.

Да бъде вечна паметът му.

БНФ (Инк.)

Възпоменание

Изминаха 59 години от деня 13 февруари 1943 г., върху който терористична бойна група на БРП(к) отне живота на доблестния воинъ и единъ от водачите на Съюза на българските национални легиони

**генералъ
Христо Луковъ
(1888-1943)**

Заупокойна панихида бъде отслужена на 13 февруари 2002 г. върху Софийския храмъ "Св. Успение пресв. Богородици", организирана от Съюза на българските национални легиони, Български национален фронт (Инк.) – САЩ, Български демократически форумъ.

Същия ден по инициатива на Българския демократически форумъ бъде отслужена панихида-поклонение на гроба на генерал Христо Луковъ върху Софийските гробища, на която присъстваха много граждани. Слово за живота и дължето на генерала произнесе г-нъ Здравко Даскаловъ.

Пресслужба БНФ (Инк.) - София

Политическа мъдрост

Българският национален фронтъ (Инк), САЩ, въ редица свои документи е изразилъ становището си за ролята и мястото на Н. В. царь Симеонъ II за бъдещето на България. ТОЙ никога въ изгнаничеството си не се е отказвалъ отъ болките и стремленията на своя народъ за по-добри дни. Саможертвата МУ да се завърне въ Родината и да се включи активно въ политическия животъ не е случайна, а е продиктувана отъ крещящите изисквания и нуждите на момента. Всъщаква спекулация съ това да биде употребенъ въ тезнопартийни рамки е, меко казано, недостойна. Такава партийна роля, каквато амбициозно МУ се отрежда, не би съответствала на мисията, която има да изпълни като Обединител на нацията.

Предъ делегатите на учредителното събрание за преучреждаване на Национално движение Симеонъ Втори, състояло се на 26 януари 2002 г., ТОЙ каза недвусмислено:

...Спомням си само преди година, когато се правеше всичко, за да ни се попречи да материализираме надеждата на българите, когато не ни бе спестена нито една политическа маневра, съумяхме да осуетим всички тези клопки, да преминем през препятствията по нашия път и в крайна сметка да спечелим приобщаването, демократично и искрено, на нашите сънародници, които ни повериха тежката задача да управяваме страната.

Всичко това стана възможно, защото успяхме да се обединим. Но също така и благодарение на помощта на Партията на българските жени и на НД "Оборище", които са до нас и днес и ви приканвам да им изкажем публично нашата благодарност.

Нашето действие породи небивали надежди сред народа ни, който отхвърляше в по-голямата си част една левица с обременено минало и една десница, която създаде необяснимо забогатели политики [...]

Дошло е време да се съсредоточим върху ценностите, които ни обединиха. Повтарям, които ни обединиха. И които сякаш се позабравиха през последните месеци. Това е нещо, което ме боли. Но го констатирам не като упрек, а просто защото държа днес специално откровено да се обърна към вас.

Има поведения, които не одобрявам.

Не мога да приема дребните крамоли. Липсата на екипност в работата. Министри, които са повече загрижени за проблемите на тяхната администрация, отколкото за насящите проблеми на хората. Депутати, забравили, че са представители на народа, които не отиват повече при тези, които им гласуваха доверие. Както и навикът да се коментира работата на другия, за да не отчете собствената. В началото можеше да говорим за младежки грехове, но днес сме тук, за да сложим край на това. Сега сме заедно да утвърдим първата политическа сила на България. Тя трябва да има своята структура, за да заеме мястото, което ѝ се полага в националния политически дебат.

Ще успеем само ако всеки един от нас зачита ценностите, които ни обединяват. Свободата, демокрацията, търпимостта и уважението към другия, почеността, солидарността, силата на диалога и добродетелта на консенсуса. Повтарям – консенсусът, който е необходим в политическите решения. **Нашата цел днес не е да създадем една нова политическа партия, а да намерим в съответствие със закона механизми, които да гарантират демократичната същност на Движението [...]**

Демокрацията не е абстрактна идея. Тя трябва да бъде реалност. **Що се отнася до мен, аз поех ангажимент пред българите да посветя цялото си време и енергия на мисията ми на министър-председател и служба на Република България. Поради това за мен е изключено да бъда кандидат за председател на Движението, да изпълнявам организационни или почетни функции. Ето защо днес не смяtam възможно окончателното приемане на предложените проектодокументи.**

Предлагам създадените вече работни групи да се съобразят с моето решение. Те ще имат една основна цел - да обобщят предложението и да подгответ проекта за устав, който ще бъде предложен за одобрение на учредителите. Всичко това трябва да бъде свършено до 6 април, когато ще се съберем отново, за да приемем устава. Бих желал изборът на ръководството да се основава на гласуването на всички членове.

Този изборен процес ще позволи да се създаде една нова динамика и укрепи връзката между НДСВ и нацията. Бих желал също така регистрираните членове на Движението да са възможно най-многобройни, представляващи всички райони и всички слоеве на нашето общество. Всеки български гражданин ще може да стане член. **Ние не основахме това Движение, за да създаваме нова политика и класа, а за да подобрим живота на нашите съграждани.** В името на този народ и с подкрепата на мнозинството в него се роди и разви нашето Движение като истинско народно движение. Единственият път да успеем е да изпълним нашите обещания за доброто на родината.

(Речта на Царя предлагаме с малки съкращения)

Редакционен комитет: дипл. инж. Александър Дървобълски, г-н Гошо Спасовъ, г-н Драгомир Загорски

БъРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Носталгично

- Къде е тази България, мамо? -
попита моето малко момче.
- Защо за нея говоришъ ми само? -
потрепна детското нежно гласче.

- Защо тукъ никой не знае къде е,
нима е толкова малка страна;
нима си струва да плачешъ за нея,
като че ли тя е райска земя?

- Така е, миличъкъ, точно го каза -
за менъ България е само една:
и азъ, и рай; любовъ и омраза,
любима майка и родна страна.

Ти бъше бебе, когато замина,
израстна, сине, въ чужда страна,
ала помни - тя е твоята родина
и само тамъ ти ще си у дома.

Дали е малка, ме питашъ - не зная,
не зная просто съ какво да сравня -
съ житата, стигащи чакъ до безкрай
или съ планинската стройна снага.

Но искамъ туй да запомнишъ ти, сине,
и да разкажешъ на свойтъ десца -
хиляда триста и десетъ години
България се сражава за свобода.

Била е малка, поробвана, бита;
и първа сила въ свѣта е била;
културенъ центъръ, духовна обителъ
на Вѣра, писменостъ и свобода.

Безброй герои сѫ се раждали въ нея,
но както става въ всѣка страна
наредъ съ героите се раждатъ злодеи,
които хвърлятъ по нея петна.

- Затуй ли, мамичко, ние сме тука
въ тази чужда, студена земя;
нима е тукъ чаканата сполука...
А кой остана въ онази страна?...

Зоя Ценкова АТАНАСОВА, Варна

ВЪРД
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество ООД